Certainly, that you added

כל שכן שהוספת –

OVERVIEW

מונבז derives from a שוגג אונבז that just as מזיד had a ידיעה בתחלה, similarly by מונבז מטור מקרבן, similarly מידיעה בתחלה is required and therefore a ידיעה בתחלה is challenged him that אוגג should also be required to have a ידיעה בשעת מעשה, to which מונבז replied it is indeed certainly so. תוספות מונבות מונבז has, to which מחייב is מונבז only when there is a ידיעה ידיעה but not by a אוגג גמור but not by a בשעת מעשה.

הוספות explains that the meaning of תוספות is –

- כדפירש בקונטרס דאף בזו מחייב

As רש"י explained it; that *also* **in this case** (where he had knowledge of the a איסור at the time he transgressed it) **he is liable** for a קרבן חטאת -

ומחייב נמי כי ליכא ידיעה בשעת מעשה –

However, he is also liable when there is no knowledge of the prohibition when he does it (when he is a complete שונג).

תוספות proves this point (that there is a היוב הטאת for a 'regular' שוגג 1 .

דהא רבי יוחנן וריש לקיש סברי כמונבז 2 ומחייבי הכיר ולבסוף שכח 3 רבי זהא רבי יוחנן וריש לקיש סברי כמונבז (regarding a תינוק שנשבה מוניק) and nevertheless they are חטאת מחייב for one who was חסייב מדיעה (who has no ידיעה at the time of the ידיעה).

חוספות offers an additional proof:

-ותניא נמי לקמן שגג בזה ובזה זהו שוגג האמור בתורה ומוקמינן לה כמונבז And we also learnt in ברייתא ברייתא later; 'if he was mistaken in this (he did not realize it was שבת and also in this (he was unaware that this מלאכה מלאכה is this certainly is the תורה is referring to (which requires a מונבז ברייתא and the ברייתא according to מונבז a מונבז is according to מונבז a מונבז ברייתא

¹ Seemingly we could argue that since מובה derives שוגג from זידעה מתחלה is required, and he also derives ידיעה מתחלה that he is מונבז (even) if there is a ידיעה בשעת מעשה, so perhaps indeed מונבז maintains that you are only חייב when there is a היוב חטאת. היוב חטאת.

 $^{^{2}}$ See the גמרא shortly (on this עמוד) which states תוד"ה אבל (and תוד"ה אבל).

³ See the גמרא previously on this עמוד.

⁴ סט.א.

'regular' קרבן a קרבן.

תוספות explains why indeed this is so:⁵

והיינו טעמא משום דסברא הוא

And the reason for this is because it is logical –

- דלא איתקש שוגג למזיד לאפוקי ליה ממשמעות שגגה

That the שוגג of מזיד was not meant to extract from the meaning of שגגה -

– דאדרבה שוגג משמע דלית ליה ידיעה בשעת מעשה

For on the contrary the word שוגג means that there was no knowledge of the איסור at the time he did it -

- 6ולא אתא היקשא אלא לחייב נמי כי אית ליה ידיעה בשעת מעשה And the היקש is not coming to dispute that, but rather only to hold him also liable if there is knowledge during the act of transgression.

asks: תוספות

ומיהו קשה לרבינו יצחק דהא פטרי מהיקשא תינוק שנשבה –

However, the ר"י has a difficulty; for מונבז, ר"י ור"ל exempt a מונבז, ר"י ור"ל from a חטאת based on this שוגג למזיד (שוגג למזיד), therefore -

מהאי טעמא נמי יפטור הכיר ולבסוף שכח":

From this very same reason ר"י ור"ל should also exempt a הכיר ולבסוף שכה from a קרבן. What is the difference between the two of them?! מרבן does not answer this question. 8

<u>SUMMARY</u>

The היקש cannot exclude the simple meaning of שוגג.

THINKING IT OVER

 $^{^{5}}$ Why do we not follow the argument presented in footnote # 1, that there must be a ידיעה בשעת מעשה?

⁶ The היקש has the 'power' to add to the simple meaning of the word 'שוגג' (and include היקש), but it does not have the power to detract from its simple meaning (and exclude a שוגג).

⁷ See 'Thinking it over'.

⁸ See 'Thinking it over' # 1 in TIE תוד"ה אבל. See תוד"ה. See תוד"ה.

⁹ See footnote # 7.

 $^{^{10}}$ See אור החמה.